

In Memoriam Wil Wijngaards

Micha Wijngaards

Lieve Pa,

Een vader zonder humor is voor mij ondenkbaar. Altijd, tot de laatste dag, maakte je gebruik van je humor. Vroeger om ons voor de gek te houden, ons aan het lachen te krijgen. De laatste maanden gebruikte je je humor, om met je ziekte om te kunnen gaan. Je maakte soms erg harde grappen om het afscheid wat we nu moeten nemen, maar samen hebben we daar om kunnen lachen, dat was goed voor ons allebei.

In het ziekenhuis wilde je Dave en mij nog wat geven, je dacht even, dat je wat voor ons mee had genomen. Dit was niet zo. Toen ik aangaf, dat je mij nu blij had gemaakt met een dode mus, kwam je antwoord, dat dit dan altijd beter is, dan iemand te doden met een blije mus. Deze opmerking kenmerkt je hele ziekteproces en eigenlijk je hele leven. Doe maar normaal, dan doe je gek genoeg, maar wel met een flinke doses humor. Ik geloof, dat ik deze levensles ook op mijn prioriteitenlijstje heb staan. Bedankt daarvoor!!!

Je hebt mij lang geleden over gehaald om klarinet te gaan spelen. Ik wilde saxofoon gaan spelen, maar dit instrument was niet in bruikleen aanwezig. Je had zelf al het plan gesmeed, dat het de klarinet moest worden. Samen in die witte Ford Fiësta gingen we op pad, met in de cassetterecorder een bandje van Acker Bilk, een klarinettist, die jij enorm goed vond. Ik liet mezelf al snel overhalen en dat was een goede keuze. Wie had gedacht dat ik mede daardoor, Brigitte heb leren kennen. Dat heb je toch maar goed geregeld.

Twee weken geleden vroeg je mij heel geëmotioneerd of ik op je crematie het klarinetconcert van Mozart zou willen spelen. Je vond dit zo een mooi nummer. Ik gaf aan, dit te zullen proberen en ik ben blij, dat ik deze laatste wens in vervulling heb mogen brengen.

We hebben het samen niet altijd even makkelijk gehad, er zijn hele moeilijke perioden geweest. Hier heb jij je als vader je enorm goed doorheen geslagen en je hebt gedaan wat je kon. Je stond altijd achter mij en dat voelde goed. Ik kon altijd op je bouwen. Ook als je het niet met mijn keuzes eens was, stond je achter me, dat zal ik nooit vergeten.

Je bent een trotse pa, trots op het gezin dat ik heb en trots op mijn werk. Het is vandaag precies drie weken geleden, dat ik je op kwam halen, om samen naar het Markiezaat College te gaan. Je wilde mijn werkplek waar ik zo vaak over sprak en waar jij steeds naar vroeg wel eens met eigen ogen bewonderen. Je rolstoel lag al in de auto en je wilde perse gaan. Je ziekte stak hier op het allerlaatste moment een stokje voor en we moesten noodgedwongen thuis blijven. Wat baalde je hiervan.

Naast het werk ben je trots op mijn gezin, op mij, maar ook Brigitte en Nino. Wat heb je vaak gezegd, pas goed op Brigitte, dat is een goede vrouw voor je. Je hebt zoals altijd gelijk pa. Ook op Nino was je dol. Hoe ziek je ook was, je liet niets merken aan hem. Woensdag in het ziekenhuis wilde je je bed perse uit en in een stoel zitten. Dit ging eigenlijk niet, maar voor Nino kon dat ineens wel. Opa in de stoel en Nino op bed. Hoe ziek je ook was, je kon met hem spelen. Het bed op en neer en Nino had de grootste lol. Je pakte zijn koek af en Nino vond het prachtig. Voordat we kwamen gaf je aan, dat Nino niet op je schoot mocht, of tegen je buik aan mocht zitten. Je voelde echter aan, dat dit weleens een laatste bezoek kon zijn. Je hebt Nino toch nog op schoot genomen en even lekker met hem geknuffeld. Pa bedankt daarvoor.

Ik heb deze week vaker het gevoel pa, dat je er nog bent, en dat is goed. Ik kan je niet meer zien, niet meer aanraken, maar je vergeten doe ik niet. In veel dingen die jij hebt gedaan en de manier waarop je deze deed herken ik mijzelf. Zoals Stef Bos ooit zei: Papa, ik lijk steeds meer op jou. Ik ben er trots op dat ik dat ook kan zeggen.

Dag pa, tot ooit.